

ΕΤΟΣ 52ον

8 Αυγούστου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 32 (2671)

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΚΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΑΣ

*«Τοῦτο δέ τό γένος οὐκ ἐκπορεύεται,
εἰ μή ἐν προσευχῇ καί νηστείᾳ»*

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή ἀναφέρεται στή θαυματουργό θεραπεία τοῦ παιδιοῦ, πού ἔπασχε ἀπό δαιμόνιο. Τό δαιμονισμένο παιδί φανερώνει τήν ἀναστάτωση καί τήν κυριαρχία τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων στήν καθημερινή ζωή τοῦ κόσμου καί τῶν ἀνθρώπων. Πολλοί ἄνθρωποι ἀρνοῦνται τήν ὑπαρξη τοῦ Σατανᾶ καί θεωροῦν ὅτι ἡ ὑπαρξη τοῦ διαβόλου ἀνήκει στίς μεσαιωνικές προλήψεις καί στήν πρωτόγονη νοσημοσύνη. Στίς περιπτώσεις αὐτές ὁ διάβολος μπαινοβγαίνει ἐλεύθερα καί χωρίς καμιά ἀντίσταση στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων καί ἐπιτελεῖ τό ἔργο τῆς ἀπώλειας καταφέροντας νά μᾶς στήνει τήν πιό ἔξυπνη παγίδα: τόν φαινομενικό θρίαμβο τῆς ἀνθρώπινης ἀνεξαρτησίας.

Τό μυστήριο τῆς ἀνομίας

Ὁ διάβολος εἶναι μιά συγκεκριμένη ὄντοτητα, μιά συγκεκριμένη ὑπαρξη. Εἰσέρχεται μέ τήν ὕβρη, τήν οἷση καί τήν πλάνη στήν ἱστορία, ὡς θεοκτόνος καί ἀνθρωποκτόνος, σάν ἡ ἀπάτη καί τό ψέμα τοῦ μηδενός, σάν τό παράσιτο πού παρωδεῖ καί περιπαίζει τή δημιουργία καί τόν ἄνθρωπο. Ὁ διάβολος προῆλθε ἀπό τή βούληση καί ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ. Οἱ δαίμονες δέ δημιουργήθηκαν δαίμονες ἀπό τόν Θεό ἐξ ἀρχῆς, γιατί ὁ Θεός δέ δημιούργησε τό κακό, ἀφοῦ τά πάντα ἐποίησε καλᾶ λίαν. Δημιουργήθηκαν ἄκακοι κατά τή οὐσία καί τή φύση τους, ἐλεύθεροι, ἀνεξάρτητοι καί αὐτεξούσιοι κατά τή θέληση καί ἐπιθυμία τους, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη μέ τοὺς Ἀγγέλους. Μετά δέ τήν οικιοθελή πτώση τους ἀπό τήν ἀλαζονεία τους, τά λεπτά, ἀερώδη καί ἄχραντα σώματά τους μεταβλήθηκαν σέ ζοφώδη καί ἄμαυρα, ἔνυλα καί ἐμπαθή.

Ἐπειδή κατά τή δημιουργία τους οἱ δαίμονες συνέστησαν ὁλόκληρο τάγμα, θεωρεῖται ὅτι εἶναι πολυάριθμοι καί διακρίνονται σέ ὁμάδες καί τάξεις.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ματθ. ιζ' 14-23)

Ἡ θεραπεία τοῦ σεληνιάζομένου νέου

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, γονυπετῶν αὐτῷ, καὶ λέγων· Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν νιόν, ὅτι σεληνιάζεται, καὶ κακῶς πάσχει· πολλές γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ, καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ. Καὶ προσήγγεγα αὐτὸν τοῖς Μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θεραπεῦσαι. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Φέρετέ μοι αὐτὸν ἄδε. Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον· καὶ ἰάθη ὁ παῖς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης. Τότε προσελθόντες οἱ Μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδίαν, εἶπον· Διὰ τί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν. Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ· Μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται· καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσῃ ὑμῖν. **Τούτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.** Ἀναστρεφόμενον δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων· καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται.

Τό πλῆθος τῶν δαιμόνων καί ἡ διάκρισή τους σέ ομάδες καί διαβαθμίσεις στηρίζεται στήν πολυωνυμία καί στό ἔργο τους. Ὡστε λοιπόν οἱ δαίμονες πολυάριθμοι καί ποικιλώνυμοι ἀγωνίζονται ἀδιάλειπτα γιά τή ματαίωση τοῦ ἀπολιτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ. Μή δυνάμενοι νά βλάψουν τόν Θεό, στρέφονται πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καί τοὺς πολεμοῦν μέ τή δαιμονώδη σοφία τους, θολῶνουν τίς βουλές μας, μᾶς πειράζουν δημιουργώντας πειρασμούς, κάνουν τά πάντα γιά νά πληγώσουν τόν ἄνθρωπο, ἐνεργοῦν διά τῶν παθῶν, μᾶς πολεμοῦν μέ τίς θλίψεις, φέρνουν ἐμπόδια στήν προσευχή. Ὁ διάβολος μετέρχεται τόσους τρόπους ὥστε μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ ὡς ὁ μετασχηματιζόμενος, ἐνῶ ὁ Θεός εἶναι ὁ ὦν.

Ἄνθρωποι προσευχῆς καί νήψεως

Ὅμως, ὁ πειρασμός καί ὁ πόλεμος τοῦ διαβόλου δέν εἶναι ποτέ πάνω ἀπό τίς δυνάμεις τῶν ἀνθρώπων, δέ βιάζει τό αὐτεξούσιο καί δέ θίγει τόν φυσικό λογισμό του, πού ὁ Θεός ἔδωσε νά κρατᾶ μέ τή διάθεση καί ἐλευθερία του. Ἡ δύναμη τοῦ διαβόλου δέν εἶναι ἀναγκαστική, ἀλλῆ ἐξαρτᾶται πάντοτε ἀπό τήν ἐλευθερία μας. Τό νά ὑποκύψουμε στοὺς πειρασμούς εἶναι ὑπόθεση δική μας. Ἡ, τό νά κάνει κράτος καί νά ἀσκεῖ ἐξουσία ὁ Σατανάς, αὐτό συνδέεται μέ τήν ἐνεργό ἀπόφαση τοῦ ἀνθρώπου πού, διαστρέφοντας τήν ἐλευθερία του, λέει ὄχι στό Θεό καί ναί στό διάβολο. Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἀποδημήσει ἀπό τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, γίνεται εὐάπλωτος σατανικῶν ἐπιδράσεων. Ἄν τά μέλη τοῦ ἀνθρώπου δέν τά χειρίζεται ὁ Χριστός ὡς ἄρματα, λέγει ὁ Ἅγιος Συμεών ὁ Νέος Θεολόγος, τά χειρίζεται ὁ διάβολος, μέ τή συγκατάθε-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν κάποιος ἄνθρωπος ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦ καί, γονατιστός, τοῦ ἔλεγε, «Κύριε, ἐλέησε τὸ παιδί μου, διότι σεληνιάζεται καὶ ὑποφέρει πολύ. Πολλές φορές πέφτει στὴ φωτιά καὶ πολλές φορές στὸ νερό. Καὶ τὸν ἔφερα εἰς τοὺς μαθητάς σου ἀλλὰ δέν μπόρεσαν νά τὸν θεραπεύσουν». Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «᾽Ω γενεὰ ἄπιστη καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε θά εἶμαι μαζί σας; Ἔως πότε θά σᾶς ἀνέχωμαι; Φέρετέ μου αὐτὸν ἐδῶ». Καὶ ἐπέπληξε αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐβγήκε ἀπ' αὐτὸν τὸ δαιμόνιον καὶ ἐθεραπεύθηκε τὸ παιδί ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην. Τότε ἦλθαν οἱ μαθηταὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπαν, «Γιατί ἐμεῖς δέν μπόρεσαμε νά τὸ βγάλωμε;». Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας σας. Σᾶς βεβαιῶ, ἐάν ἔχετε πίστιν σάν τὸν σπόρο τοῦ σιναπιοῦ θά πῆτε εἰς τὸ βουνό αὐτό, «Μετατοπίσου ἀπ' ἐδῶ ἐκεῖ», καὶ θά μετατοπισθῇ καὶ τίποτε δέν θά σᾶς εἶναι ἀδύνατον. **Τοῦτο δὲ τὸ γένος δέν βγαίνει παρά μέ προσευχῆν καὶ νηστείαν**». Ὅταν δὲ περιεφέροντο εἰς τὴν Γαλιλαίαν, τοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει νά παραδοθῇ σέ χέρια ἀνθρώπων. Καὶ θά τὸν φονεύσουν καὶ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν θά ἀναστῆθῇ».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ση καὶ τῆ συνεργασία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ χαρά τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου

Ἡ Ἐκκλησία πάντα προβάλλει τὸ λόγον τοῦ Εὐαγγελίου γιὰ τίς δαιμονικές δυνάμεις. Δέν ἔχει σκοπὸ νά μᾶς τρομάξει καὶ νά μᾶς φοβίσει, οὔτε ἐπίσης νά μᾶς δώσει θεωρητικές γνώσεις γιὰ τὸ Σατανά. Μᾶς βοηθᾷ μέ τῆ λειτουργικῆς ζωῆ καὶ μέ τὴν ἀδιάκοπη παρουσία τοῦ Χριστοῦ νά πολεμᾶμε στὴν καθημερινή μας ζωὴ τὸ διάβολο καὶ νά καταλύουμε τὴ δύναμή του μέ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς ἐξευτέλισε καὶ ἀπογύμνωσε τίς δαιμονικές ἀρχές. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστιανὸς δέν φοβᾶται. Ὑπάρχει ὁ Χριστὸς, ἡ Ἐκκλησία, ἡ πατρεικὴ ζωὴ, ἡ προσευχὴ, ἡ μετάνοια.

† Ὁ Φ. Ἀ.

8 Αὐγούστου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ Ἰ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Αἰμιλιανοῦ ἐπισκόπου Κυζίκου ὁμολογητοῦ († 813-820), Μύρωνος ἐπισκόπου Κρήτης τοῦ
θαυματουργοῦ (†350). Τριανταφύλλου νεομ. ἐκ Ζαγοράς († 1680).
Ἀναστασίου νεομ. τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ († 1794).
Ἦχος: α' – Ἐωθινόν: Ἰ' – Ἀπόστολος: Α' Κορ. δ' 9-16 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ιζ' 14-23.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 15 Αὐγούστου, Κοίμησις τῆς Θεοτόκου.
Ἀπόστολος: Φιλίπ. β' 5-11 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι' 38-42, ια' 27-28.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Εἶναι γεγονός ὅτι μέ τό λυκαυγές τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰῶνα τό ἐνδιαφέρον τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας στράφηκε κυρίως στήν προετοιμασία γιά τήν ὀρι-
σθεῖσα διεξαγωγή τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων τοῦ ἔτους 2004 στή χώρα μας,
πού σέ λίγες μέρες θά τελεστοῦν στήν πατρίδα μας. Ἀναμφίβολα, τό γεγονός
αὐτό κι ἡ ἐπικείμενη ἐπιτυχία του πρόκειται νά συντελέσουν καθοριστικά τόσο
στήν ἐσωτερική ζωή τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν, ὅσο καί εὐρύτερα στό εὐρωπαϊκό
καί παγκόσμιο γίγνεσθαι.

Ἀποβλέποντες πάντοτε μέ ἀγάπη στή διακονία τοῦ πλησίον ὡς προσώπου
«ὑπέρ οὔ Χριστός ἀπέθανε» (1δ' 15), θεωροῦμε ὅτι οἱ Ὀλυμπιακοί Ἀγῶνες
εἶναι μιά ἀφορμή γιά τή γνωριμία, ἀκόμη καί γιά τή μεταλαμπάδευση, τοῦ
ὀρθόδοξου ἐκκλησιαστικοῦ πνεύματος στούς συμμετέχοντες καί παρακολου-
θοῦντες τό γεγονός αὐτό πολίτες τῆς ὑψηλῆς.

Ἐκεῖνοι πού ἀφιέρωσαν τή ζωή τους στόν ἀθλητισμό περισσότερο ἀπό κά-
θε ἄλλο λαό ἦταν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες. Κι ἐκεῖνοι πού καλλιέργησαν περισσό-
τερο ἀπό κάθε ἄλλον καί ἔδωσαν τή ζωή τους στήν ἀσκηση, ζῶντες «ἐν θλίψε-
σιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις, ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις,
ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστεῖαις, ἐν ἀγνότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ,
ἐν χρηστότητι, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ, ἐν λόγῳ ἀληθείας»
(Β' Κορ. σ' 4-8) ἦταν οἱ Ἕλληνες Πατέρες καί Ἀσκητές τῆς Ἐκκλησίας. Εἶθε
νά καταθέσουμε ταπεινά αὐτή τή γνήσια ἔκφραση τῆς ἑλληνικῆς παραδόσεως,
δηλαδή ἀφ' ἑνός τήν αὐθεντική βίωση τοῦ πνεύματος τῶν Ὀλυμπιακῶν
Ἀγῶνων, τοῦ ἀθλητικοῦ ιδεώδους καί τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν, καί ἀφ' ἑτέρου τήν
ἀληθινή ζωή τῆς βασιλείας τοῦ Πνεύματος, τοῦ ἐσχατολογικοῦ μυστηρίου τοῦ
Χριστοῦ, συναγμένοι «ἐν ἐνί πνεύματι, μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ
Εὐαγγελίου» (Φιλ. α' 27).

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς
«Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία
τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροσταεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ.
2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνημα-
τικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στόν ὀμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί
ὀμιλεῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου
Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ἐπί τῶν ἱερῶν ναῶν
διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὄλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>